

اسکار شیرین

16 اسفند 1403

فقط من نیستم که تا نتایج نود و هفتمین دوره جوایز اسکار اعلام نشده بود نامی از شیرین سوهانی و حسین ملایمی نشنیده بودم. شاید اگر فیلم در سایه سرو این زوج خلاق و هنرمند توسط داوران اسکار برگزیده نمی‌شد و شوق به راه افتاده به خاطر موفقیت این دو ایرانی هنرمند کام ایرانیان را در روزگار سخت و سرد، گرم و نرم نمی‌کرد، باز هم خیلی‌ها مان از کنارش می‌گذشتیم.

خوشبختانه اسکارهایی به این دو باعث شده است تا بسیاری مشتاقانه انیمیشن ساخته شده توسط این دو را تماشا کنند. آن‌هم نه از طریق رسمی و از شبکه‌های تلویزیونی ایران برای بازتاب موفقیت هنرمندان خلاقش، بلکه به مدد فضای مجازی و....

با این حساب دم آکادمی اسکار و فضای مجازی گرم که باعث شدند بسیاری به تماشای فیلمی بنشینند که از جهات مختلف فیلم ارزشمندی است. در سایه سرو فیلم تلخی هست اما تلخی‌اش بی‌پایان نیست. عشق و ایثار و امید در پس هیولایی که جنگ است را نشان می‌دهد و شیرین سوهانی و حسین ملایمی بر طبل نا امیدی نمی‌کوبند.

بدون شك این نگاه بخشی از داوران آکادمی اسکار را به سمت خود کشیده است اما جدای از مضمون قابل ستایش این انیمیشن، نگاه خلاقانه، درک بالایی سازندگان فیلم از توانایی‌های سینما و انیمیشن موقعیت‌های جذابی را باعث شده است که کمتر کسی به راحتی می‌تواند آن را نادیده بگیرد. ایجاز در بیان وقایع و پیوند درست اتفاقات حال و گذشته به هم نیز از محاسن دیگر فیلم است.

فیلم قدرتمند و پویا شروع می‌شود و به قولی آغاز پویایی دارد. آغازی که سازندگانش با تاکید بر نشانه‌های بصری جذاب‌ترش کرده‌اند. جذابیتی که در ادامه با درهم آمیختن زندگی شخصی شخصیت‌ها با اتفاقات بیرونی جلوه عام‌تری می‌یابد. جلوه‌ای که فیلم را به دردهای برآمده از خودخواهی جنگ افروزان و جنگ‌طلبان پیوند می‌زند اما در نهایت ستایشگر..... بگذریم، فیلم را ببینید شاید مثل خیلی‌ها وقتی تصویر زیبایی پایانی‌اش را دیدید از جا برخاستید و انگار که در سالن تئاتر دالبی حضور دارید و مجریان برنامه اسکار نام بهترین انیمیشن کوتاه را اعلام کرده‌اند برای این اسکار شیرین و دلچسب دقایقی دست زدید.

امیدوارم این زوج فیلم‌های درجه یک دیگری بسازند و با مجسمه اسکار و بی‌مجسمه، دنیا به تماشایش بنشیند و خبر ساخت فیلمشان مثل جایزه‌ای که بردند خبر خوبی باشد در زمانه پخش سریع خبرهای بد.

*حسن لطفی